

Humor en heldere regels

Ze zijn er nog, de authentieke vakidioten. Leraren die je, vanwege hun bevlogen aanpak, zelf had willen hebben. Groepsleerkracht Saskia de Groot: 'Ik vind het een feest om voor de klas te staan.'

'Kinderen hebben recht op een juf die er zin in heeft.' Leerkracht Saskia de Groot van groep 7/8 van Jenaplanschool De Tovercirkel in Malden straalt uit wat ze zegt. 'Ik heb een klein postuur en misschien juist daardoor een grote mond. Ik heb de wind eronder, maar wel op een leuke manier.'

Met humor maakt De Groot haar regels duidelijk. En die duidelijkheid dient weer een groter doel: 'Er zoveel mogelijk voor zorgen dat ze leren en dat kan alleen maar als ze goed in hun vel zitten. Je hebt dertig mensen in je klas die allemaal blij en gelukkig willen zijn. Daar heb je ook de ouders voor nodig en die zijn vaak verrast dat ik zoveel tijd neem voor gesprekken als er iets is. Ik probeer echt te kijken naar wat de kinderen nodig hebben, en te luisteren naar hun taal. De maandagochtendkring is het uitgelezen moment om elkaar te ontmoeten. Wat vertelt het kind wel, wat vertelt het niet, vertelt het altijd hetzelfde, waarom vertelt het dat. En als je weet hoe het met ieder kind gaat, dan kun je lekker beginnen met de rest van de week.'

Veiligheid is nodig, vindt De Groot. 'Anders wordt een ander kind de klos. En dat wil ik gewoon niet hebben. Want ieder kind is goed zoals het is. Je gaat een kind niet pesten. Nooit. Dan speel ik de juf niet, dan ben ik de juf. Dat zit in mij: "Hoe durf je!" Ze weten dat ik met het ene kind dit doe en met het andere kind dat, omdat ik dat nodig vind. En dat de één wel iets mag, wat de rest niet mag. Dat wordt geaccepteerd, want dan maak ik weer grapjes: "Ik vind hem de leukste, dus ik trek hem voor, dat weet je toch." Maar er zijn geen verschillende regels voor pesten

en klieren. Dat tolereren we nooit. Punt.

'Ik sta nu voor het vijftiende jaar voor de klas. De eerste twee weken droomde ik 's nachts dat kinderen mij vroegen: "Mag ik plassen?", "Mag ik een punt slijpen?" Ik moet blijkbaar bij alles weten of ik het goed vind. Ik moet dus regels hebben en iedere regel moet onderbouwd zijn en een functie hebben.

'Ik blijf altijd twijfelen of ik het wel goed doe, maar ik heb geleerd dat boos zijn of straffen zinloos is. Ik geef nauwelijks straf. Waarom hoeft dat niet? Ik vertel waarom ik iets doe of iets wil en daar is al over nagedacht;

dat is dus

zinnvol. Ik kom

heel zeker over,

kinderen den-

ken: oeps, gezellig

maar wel duidelijk. Ik vind

het bijvoorbeeld eng als ze op

twee poten zitten, en dan zeg

ik: "De koers is vandaag vijf euro

per uur. Heb je geld bij je?"

De Groot wil de dingen die ze doet heel goed doen en dat kost tijd. 'Je moet alles kunnen in het onderwijs: websites maken en bijhouden, alle lessen voorbereiden, verstand hebben van verkeer, van gymnastiek, van proefjes doen, een andere manier om spelling aan te bieden. Je moet gesprekken kunnen voeren met kinderen die thuis in de knel zitten en met hun ouders. Kopiëren uit een oude map kan niet meer, met internet moet het allemaal gelikt. Er zijn sites zoals juf Hanna, juf Sanne, meester Michael, waar héle goeie dingen op staan en je wilt niks missen. Je moet vernieuwen en ik wil het ook gewoon allemaal weten. Ik wil ouders hulp kunnen bieden. Ja, dan ben ik echt een vakidoot.

'Ik vind het de leukste baan die er is. Mijn tip is: vergeet niet te genieten. De kinderen doen zúlke leuke dingen. We hebben de hele dag de kans om er een fantastische dag van te maken. Dat moet je dan ook gewoon doen.' / LN

